

Arrest

nr. 58 916 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 5 oktober 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing.

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 5 juni 1980 in de Armeense stad Vanadzor, waar u ook uw propiska had. Sinds september 2009 werkte u in een wisselkantoor in Vanadzor.

Uw problemen begonnen nadat op 15 januari 2010 een roofoverval plaatsvond op het wisselkantoor waar u tewerkgesteld was. Twee gemaskerde en gewapende mannen drongen het wisselkantoor binnen en eisten geld op. Uw vriend, A.(...) V.(...), die op dat moment samen met u aan het werk was, stak al het geld in een zak en opende de deur om het geld te overhandigen. Hij trok het masker van een van de overvallers af, waarop deze begon te schieten. Uw vriend liet hierbij het leven, maar zelf raakte u niet gewond. Nadat de overvallers gevlucht waren, kwam de politie van Vanadzor aan. Zij namen u mee naar het politiebureau om er verklaringen af te leggen. U gaf onder meer een beschrijving van de schutter, wiens gezicht u had gezien. Vijf dagen na de overval werd u door de politie thuis opgehaald om de schutter te identificeren, waarna deze gearresteerd werd. Een week na het incident kreeg u thuis bezoek van kennissen van de schutter. Ze vroegen om een onderhoud, waarop u bij hen in de auto stapte. Ze brachten u naar een huis in een onbekend dorp, waar ze u gedurende een dag vasthielden, sloegen en vernederden. Ze zetten u onder druk om uw verklaringen bij de politie in te trekken, wat u uiteindelijk beloofde te doen. Hierna brachten ze u terug naar Vanadzor, waar ze u in de buurt van het politiekantoor afzetten. De volgende dag ging u zoals beloofd naar het politiekantoor. In plaats van uw eerder gedane verklaringen in te trekken, vertelde u echter hoe u de vorige dag onder druk gezet en mishandeld werd. Maar de politieagent van dienst zei dat de schutter al was gevat en ze verder niets voor u konden doen. Hierop ging u thuis uw koffers pakken en vertrok naar familieleden in het dorp Debet. Daar verbleef u tot aan uw vertrek. Tussendoor keerde u wel nog een keer naar huis terug.

U verliet Armenië uiteindelijk op 25 februari 2010. Vanuit Jerevan nam u het vliegtuig naar Moskou, waar u met een tijdelijke registratie bij een kennis verbleef. Op 26 april 2010 vertrok u vanuit Moskou met een auto naar België. U reisde via Belarus, waar u een paspoortcontrole onderging. U bereikte België op 28 april 2010. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met criminelen.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers gemeenrechtelijke feiten. Zo werd u het slachtoffer van een overval en werd u nadien door de handlangers van een van de overvallers fysiek belaagd en onder druk gezet om uw verklaringen bij de politie in te trekken (CGVS, p. 9-10). Verder weigerde de politie u te helpen toen u aangifte deed van deze mishandeling (CGVS, p. 10 en 13). U kon echter niet aantonen dat deze hulp u geweigerd werd omwille van een van de redenen van de Conventie, zoals hierboven opgesomd.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo maakte u niet aannemelijk dat u op generlei manier kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. U vertelde wel dat u bij de politie van Vanadzor melding had gemaakt van het feit dat u door handlangers van de gevatte overval fysiek mishandeld werd teneinde u ertoe te dwingen uw eerder gedane verklaringen opnieuw in te trekken, waarna de politie geweigerd zou hebben u te helpen (CGVS, p. 9-10 en 13). Na deze weigering tot hulp door de politie, hebt u echter geen enkele andere poging ondernomen om bescherming te verkrijgen. Zo hebt u nooit klacht ingediend tegen het feit dat de politie u geen hulp wilde verlenen, noch bij het parket (CGVS, p. 14), noch bij de ombudsman (CGVS, p. 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

U slaagde er verder niet in de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo gaf u aan dat u het slachtoffer werd van een roofoverval, waarbij uw vriend zelfs het leven liet. Na deze overval legde u verklaringen af op het politiekantoor van Vanadzor (CGVS, p. 9-10). Vijf dagen na de overval werd u vervolgens door de politie opgehaald om de man te identificeren die uw vriend doodgeschoten had (CGVS, p. 11). Noch van de overval zelf noch van uw verklaringen bij de politie of uw identificatie van de dader kon u het Commissariaat-generaal enig bewijs aanreiken. Verder stelde u dat u een week na de overval door kennissen van de schutter meegenomen werd naar een huis in een onbekend dorp, waar u een dag lang vastgehouden en mishandeld werd. De volgende dag ging u opnieuw naar het politiekantoor van Vanadzor om er te melden wat u overkomen was (CGVS, p. 9-10 en 13). Noch aangaande

de mishandeling, noch aangaande uw melding bij de politie kon u het Commissariaat-generaal enig document aanreiken. Het gebrek aan enig bewijs met betrekking tot de door u verklaarde problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u met uw eigen paspoort zonder visum vanuit Moskou met de auto naar België bent gereisd. Onderweg zou er slechts één maal een paspoortcontrole hebben plaatsgevonden, namelijk in Belarus. Verder werd u niet gecontroleerd (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met al uw andere documenten bij de smokkelaar was achtergebleven als onderpand voor de onbetaalde schuld (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Volgens verzoeker weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker stelt dat hij in Armenië riskeert het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege leden van een criminele bende en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven.

Verzoeker voert verder aan Armenië te hebben verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oprechtheid van zijn verklaringen ten onrechte in vraag stelt. Volgens verzoeker is de benadering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de weigeringsbeslissing te motiveren te vaag, te abstract en theoretisch en houdt deze onvoldoende rekening met de dagelijkse realiteit in Armenië. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook geen, minstens weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Het feit dat verzoeker geen enkel materieel bewijs zou hebben voorgelegd, wijst verzoeker aan het gegeven dat hij zijn land in allerijl diende te ontvluchten en dat hij niet voldoende tijd had om stavingsstukken mee te nemen. Verzoeker wijst erop dat hij discreet moet te werk gaan wanneer hij zich in verbinding zou stellen met zijn ouders, aangezien de overvallers van het wisselkantoor er niet voor terugdeinzen om verzoekers ouders te straffen in de plaats van verzoeker zelf en hij aldus vreest voor hun veiligheid. Volgens verzoeker hield het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen rekening met het gegeven dat verzoeker meer tijd nodig had om bijkomende materiële bewijzen voor te leggen aangaande de vervolgingsfeiten, te meer daar verzoekers ouders intussen ook gevlucht zijn uit Armenië en momenteel in Georgië verblijven. Er dient hem minstens het voordeel van de twijfel te worden verleend. Verzoeker hekelt tevens het feit dat zijn problemen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden geringschat en er wordt foutief besloten dat hij bij toekomstige problemen beroep zou moeten kunnen doen op de Armeense autoriteiten. Volgens verzoeker is de bescherming tegen eventuele represailles

eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende en kunnen de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming garanderen. De Armeense autoriteiten hebben weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Armeense autoriteiten niet meer dan dode letter is, aldus verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat de verklaringen die hij tijdens zijn gehoor op 9 september 2010 heeft afgelegd voor zich spreken en bewijzen dat hij in Armenië steeds in onveiligheid zal blijven leven. Verzoeker stelt verder dat uit zijn asielrelaas alleszins niet blijkt dat hij in Armenië zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is hem de nodige bescherming te garanderen en dit terwijl zijn precare leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft onvoldoende rekening gehouden met zijn concrete situatie.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en is gestoeld op de vaststelling dat verzoekers problemen gemeenrechtelijke feiten betreffen die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal kwam ook tot het besluit dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade aangezien hij niet aannemelijk maakte dat hij geen beroep kon doen op de bescherming vanwege de autoriteiten. Verzoeker deed immers op een verklaring bij de politie na, geen enkele andere poging om bescherming te krijgen. Verder bleef verzoeker in gebreke enig tastbaar bewijs voor te leggen van de problemen die hij beweerde te hebben gekend en waren verzoekers verklaringen dat hij met zijn eigen paspoort doch zonder visum met de wagen van Moskou naar België zou zijn gereisd ongeloofwaardig.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift toespitst op de motieven van de bestreden beslissing voor zover deze aanleiding gaven tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker laat echter diezelfde motieven, in zoverre zij de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling schragen, ongemoeid. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. Zowel wat de vluchtelingenstatus als wat de subsidiaire bescherming betreft, rust de bewijslast op de asielzoeker. Ook om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming moet deze aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de in de wet opgesomde criteria. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Gelet op verzoekers verklaringen is het niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt ter ondersteuning van zijn relaas. Vermits verzoeker voor de commissaris-generaal verklaarde dat zijn moeder en zus in Vanadzor wonen en hij telefonisch contact had met zijn vader in Moskou (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, p.4) is het niet aanvaardbaar dat hij er niet in zou slagen documenten aangaande de overval, zijn verklaringen bij de politie en de identificatie van de dader bij de politie aan te brengen. Verzoeker staafde zijn verklaringen als zou hij door de handlangers van de gevatte dader mishandeld zijn geweest en het feit dat hij dit aan de politie zou hebben gemeld evenmin met een begin van bewijs. Verzoekers verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs, met name dat hij zijn land in allerijl is ontvlucht, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker nog enige tijd nadat hij door de handlangers van de gevatte dader van de overval werd mishandeld bij familieleden in het dorp Debet verbleef en in die periode nog een keer is teruggekeerd naar zijn huis (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, p. 13). In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hem meer tijd

ge Gund had moeten worden om bewijsmateriaal te verzamelen, maar verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij sedert zijn aankomst in België op 28 april 2010 enige poging heeft ondernomen om stukken te bekomen die een begin van bewijs kunnen vormen van zijn asielrelaas. Ook bij zijn verzoekschrift of ter terechtzitting werden geen stukken neergelegd. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke grond verzoeker het voordeel van de twijfel zou moeten genieten. Het totale gebrek aan bewijs zet verzoekers geloofwaardigheid ernstig op de helling.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit onder andere voort uit de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens dewelke voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf dat hij na zijn weigering tot hulp door de politie geen andere poging had ondernomen om bescherming te verkrijgen en dat hij nooit klacht heeft ingediend bij het parket of bij de ombudsman (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, p. 14-15). Deze vaststellingen zijn wezenlijk, vaststaand en vinden steun in het administratief dossier en kunnen geenszins “*vaag, abstract en theoretisch*” worden genoemd. De blote en ongefundeerde beweringen dat verzoeker in Armenië opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen, dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven, dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is, dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming garanderen gezien zij weinig of geen vat op mensen of groeperingen hebben die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen, volstaan aldus niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst de nodige bescherming zou ontberen.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop hij een Schengen-buitengrens zou zijn overgestoken. De Raad beaamt echter dit motief en de nefaste invloed ervan op de geloofwaardigheid van het aangevoerde reële risico op ernstige schade.

2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN